

„Det vil han dog ganske sikkert gøre. At han paa min Sagsførers alvorlige Henstilling har hjulpet John over Terminen denne Gang, er rimeligvis bare sket for at vinde Tid til at arrangere sig med de øvrige Udplyndrere, som John har indladt sig med. Han skal efter Sigende ikke gøre mindste Hemmelighed af sine Planer. Han haaber meget snart at kunne indrette sig „et Sommerpalæ“ her. Han skal endogsaa have talt til Folk om de Forandringer, han agter at gøre.“

„Aa, det er afskyeligt! Jeg vil sige dig, Asmus, havde jeg vidst det mindste om detteher —.“

„Ja, det er ikke morsomt at tænke paa, at den Tølper skal gaa her og gøre sig bred som Godsherre og kalde Storeholt for sit „Sæde“.“

„Aa, det er oprørende! Hvad skal der saa blive af John? Jeg vil ikke undskylde ham. Han har sine store, store Fejl. Men jeg tror alligevel, at der kunde være blevet noget mere af ham, dersom han havde faaet en anden Kone.“

„Det samme gælder vel egenlig Vilhelmine, dersom hun havde faaet en anden Mand,“ sagde Asmus. „Hun skulde have været gift med en stor Hestepreanger og have faaet et Barn hvert andet Aar og maaske ogsaa lidt af Ridepysken engang imellem. Det har jeg forresten sagt til John.“

„Sig mig — for at tale om noget andet, Asmus — har du nylig hørt fra Dihmer?“

„Jeg faar af og til et Prospektkort fra ham med et Par Ord. Det er det hele. Forrige Gang var det fra Indien. Nu er han paa Vej til Amerika. Han fører stadig en besynderlig fredløs Tilværelse. Jeg forstaar mig ikke paa ham. Den store Selskabsrejse, du veed nok, afbrød han hurtigt; men jeg kender ikke Grunden. Nu flakker han om paa egen Haand, tilsyneladende uden derfor at være bleven mere tilfreds.“

I det samme lød Gongongen, der kaldte dem ind til Frokosten.

II

Husets Gæster og Fru Vilhelmine sad allerede ved Bordet og var begyndt paa den varme Ret, da Jægermesteren viste sig med